

Fra vår utenlandspost --

ENGLAND ØNSKER INGEN FORSONING, ENGLAND—FRANKRIKE

I Frankrike har det i den siste tid foregått en oppsiktsvekkende endring i forholdet til Tyskland.

En av de mest kjente menn innen den franske motstandsbevegelse fra okkupasjonstiden, redaktør Roymond Aron, har i flere artikler gått sterkt inn for en hel og full forsoning.

Han skriver:

«Uten Tyskland intet Europa. Men da England ikke vil vite av noen europeisk forbundsstat, og heller ikke et statsforbund, vil det bety at det hele ligger langt ut i framtiden å få en ordening i stand. Men skal Europa bli en maktfaktor, behøver det Tyskland. Men det vil ikke England».

Til slutt skriver Aron:

«Jeg tror ikke at det i dag finnes noe nasjonalhat hos franskmennene mot tyskerne — likeså lite som det er noe hat hos tyskerne mot franskmennene. Begge folk forstår nå, at den historiske konflikf, er blitt avløst av større konflikter, som overskygger deres tidligere motsetningsforhold.

Folkene innser mer eller mindre klart, at deres tradisjonelle konflikf er blitt til en anakronisme. Vi vet hvordan vi ville tyskerne skulle være, men de kommer tross dette til å bli det de selv vil være — —»

General de Gaulle har også slått inn på samme linje. Og etter hva det meddeles, har hans bevegelse fått uskikkelig stor sympati, blant kretser den tidligere har vært sett på som en ødeleggelse av Frankrikes folkelige styresett. Generalen har i flere taler med kraft hevdet en full og hel forståelse mellom Frankrike og Tyskland.

For egen regning vil vi tilføye: I dag gjelder det mere enn noensinne følgende ord av den kjente franske sosialist Jaures: «For å forsone Europa med seg selv, må man forsone Frankrike med Tyskland — —».

KUNNE OKSVIK BRUKES?

Et bevis på religionens stilling innen almenhetens bevissthet i U.S.A. er at et hver nytt sammentrede av den amerikanske kongress blir åpnet med bønn.

«Da senatet for en tid siden skulle åpnes, og alle medlemmene var samlet, oppdaget en at ingen prest var til stede. Som kjent har en ved slike høytideligheter prester fra de forskjellige religiøse samfunn til stede.

Da hendte det. Formannen i senatet, som er ingen ringere enn U.S.A.s visepresident, reiste seg og uttalte, at andakten skulle holdes. Han sa:

«Jeg kan be. Dette er en rett og plikt for hvert menneske» Og så bad han — etter å ha anmodet senatorene om å forene seg med ham i bønn. Han bad om ledelse og hjelp, om klokskap og innsikt — om forståelse av plikten og om kraft og mot til å holde seg til plikten.»

Om vi hadde en slik skikk i Norge, så ble det vel ansatt en del nye Arbeiderparti-stortingsprester. For ingen kan vel tenke seg til, at menn som Gerhardsen, Natvik-Pedersen, Hambro eller Lange ville folle sine hender og be om: Ledelse og hjelp, om klokskap og innsikt, om forståelsen av plikten — —.

Det var kanskje en utvei hvis Oksvik fant det partitaktisk riktig. Han kunne nok folle hendene og be om alt mulig.

FRANSK HJEMMEFRONTHELT MÅ STA TIL RETTE FOR SINE SYNDER

Den franske hjemmefronthelt og altnuligmann, Antoine de Recy, som etter krigen ble valgt inn i nasjonalforsamlingen ble for en uke siden fratatt sin parlamentariske imunitet. Han skal nemlig stilles til ansvar for sine mange forbrytelser under og etter okkupasjonen. Han har gjort seg skyldig i tyveri, forfalskning, innbrudd og meget mere. En av anklagepunktene går ut på at han har stjålet statsobligasjoner for 100 millioner francs.

Det hevdes, og sikkert med rette, at det finnes hjemmefronthelter i Norge, som også burde ha stått til rette for sine gjerninger.

FORBRYTELSE MOT MENNESKEHETEN

For noen dager siden ble 20 tyskere i følge meldinger fra Magdeburg, dømt til 25 års straffarbeide av en russisk militær domstol. Dommen er represalier for sprenging av et russisk ammunisjonslager. Blant de dømte er 8 jernbanemenn. De øvrige var folk som bodde i nærheten av der eksplosjonen fant sted.

Dessverre ble det avsagt slike dommer i Norge også under okkupasjonen. Da skrek «stemmen fra London»: Forbrytelser mot menneskeheten. Og her hjemme plapret konene ved vandposten det samme. Hva sier de så nå om denne forbrytelse?

DE UPASSENDE SAMMENLIKNINGER

Under «krigsforbryterprosessen» mot von Manstein, tillot den tyske forsvarsadvokat Hans Laternser seg å anføre mot anklagen som var rettet mot Manstein, at tyskerne hadde brukt russiske krigsfanger til å rydde minefelter:

Her Laternser dokumenterte følgende:

1. Fra oktober 1945 til mars 1949 innsattes i Kaukasus og Kuban-området en avdeling tyske krigsfanger og deporterte tyskere til å rydde store minefelter. Blant disse ble innsatt om lag 200 tyske offiserer.
2. Minefelter i og omkring Stalingrad ble ryddet av tyske krigsfanger.
3. Også tyske kvinner sattes inn i mineryddingsarbeidet i Russland.
4. Russerne brukte helt ukjendige

De er gode —

Forts. fra side 1.

nenfor yrker som bevegelsen omfatter, bør stå tilsluttet LO.

Innstillingen er enstemmig godkjent av sekretariatet og sendt forbundene og samorganisasjonene til orientering. De som innstillingen omfatter, er Jens Tangen, Martin Brendberg, Haakon Meyer, Halvard Olsen, Erling Olsen, Kaare Rein, Birger Aamodt, og Nils Bunæs. De vil ikke få igjen de rettigheter de hadde da de ble ekskludert. Jens Tangen og Erling Olsen har søkt om medlemskap.

Her har LO tatt et prisverdige skritt, men det er langt igjen ennå. Tenk bare på sjåfør Lie, som fremdeles går og venter på å komme tilbake til sin jobb. Og tenk på alle de jurister, prester, lærere, journalister m. v., som er satt utenfor og som ikke kommer i arbeid igjen i sitt fag. Nå er det jo så, at de ikke har en stormakt som LO bak seg, men er henvist til å stole på egen duelighet og eget tiltak. Men dette gjør, at det ikke blir noen likhet for loven, noe som dagens makthavere nå bør legge seg på sinne. Ellers gror der opp et proletariat, som i fremtiden vil stå som en skamplett på landet.

tyske sivilpersoner for liknende arbeide under sin frammarsj i Øst-Tyskland.

Men ikke bare øst-demokratene brukte slike metoder — også vest-demokratene gjorde det samme. Herr Laternser minnet om hvordan franskmennene brukte tyske krigsfanger til mineryddingsarbeide. Han regnet opp bl. a. disse tilfeller som er bare 3 stykker av flere hundrede:

1. Etter kapitulasjonen hadde den britiske øverstkommanderende i Holland innsatt en tysk pionerbrigade til minerydding. Til denne brigade hørte også unge gutter på 16—17 år. Store offer av mennesker fant sted.
2. Etter kapitulasjonen ble utført etter britisk ordre liknende arbeide i Normandie. De tyske fanger ble tvunget, side om side i lange rekker å gå over minefeltene for at seierherrene skulle få kontrollert at feltene var rensket for miner. En stor del av fangene ble på disse kommandoer tilintetgjort.
3. 1945—1946 ble det innsatt i et rundt tall på 1500 tyske krigsfanger til minefelttrydninger i Norge.

Altså ennå en gang kan vi slå fast: Det som var tillatt for de allierte var og er en krigsforbrytelse når det gjelder tyskerne.

Manstein-prosessen har belyst ytterligere en rekke tilfeller, der den tapende part i andre verdenskrigen, tiltales og dømmes for handlinger, som seierherrene anså seg — fremdeles anser seg å ha full rett til å gjøre.

Nordmørspostens trykkeri

Han bygde —

Forts. fra side 1.

kastet i konsentrasjonsleiren i Notodden og fikk en behandling der, som skaffet ham 1 års opphold på Ilebu sykehus og mange senere sykedager og nytt sykehus opphold. Han ble ribbet til skinn: «Gode nordmenn» benyttet anledningen og ranet til seg hans bedrift. De gamle herrer i hans styre ble truet i de festrusens dager. Det ble et billig anlegg for de «gode» som nå sitter der.

Bare motet har de ikke kunnet ta fra ham. Da vi forleden møtte ham, strålte han over hele ansiktet, idet han innledningsvis sa: «Se bare på de idiotene, de trodde at de hadde ribbet meg, og så tok de ikke det som hadde den største verdien: kona og bikkja, og når man kjenner ham, stusser man ikke over den kombinasjonen.

Bergsvik skrev under sitt sykeleie et manuskript: mitt politiske testamente til mine etterkommere, som formodentlig ikke kommer til å forstå norsk, som han sa. Derfor skrev han «We are no Criminals» på engelsk. «Jeg skrev ned det jeg hadde hørt, det som hvilte på mitt sinn», sa han, «det var likesom en lettelse å få det skrevet ned før det gikk surr i hendingenes forløp.» Men han hadde ikke regnet med at dette maskinskrevne manuskript skulle bli gjenstand for oppnevning av privat Riksadvokat og Statsadvokat med tilbehør, det skrevne skulle granskes, og en må si at det ble granskning. I Oslo retten ble 22 «store menn» avhørt. Det var ikke mye å få ut av Bergsvik om dette, «en får først se å bli ferdig med granskningen» sier han, «Men det løp kaldt nedover ryggen på meg ved å høre og se all ynkeligheten.» Det fortsatte med avhøringen i Kristiansand og nå sist i Stavanger.

Bergsvik formoder at man ikke har kunnet finne noen feil i det han har skrevet om de «store menn». Derfor har man nå plukket hele manuskriptet fra hverandre, og man forlanger beviser for alle enkeltheter såsom: tyverier i leirene, tyverier i hjemmene, mishandlinger, falske vitneprov, falske politiforklaringer, falske domspremisses, mord, selvmord, utsultning, sadisme, behandling av kvinner, tuberkulose i fengsel og mange andre detaljer ved norsk fengsels- og rettspleie anno 1945 og utover.

«Alle som har noe å berette om sådant bør straks sende meg beretning herom», sier Bergsvik, «men det må være nøkternt og bevislig. Hvis denne granskning blir tatt opp som sak mot meg, vil det være av stor betydning at de virkelige forhold kommer frem for dagens lys. Det må bli et steg fremover på veien til oppreising for NS-folk.»

Vi lar oppfordringen gå videre. Gi beskjed til Bergsvik, adresse Billingstad st., eller til «8. Mai»s redaksjon.